

Робітня

Олег Ольжич

День — прямокутник матового скла,
Велика грудка кинутого снігу.
На ясність дум. На маєстат чола.
На стіл просторий і розкриту книгу.

Просте каміння — як прості слова,
Відбите світло — шелести і шуми, —
Вони звучать, мов мушля, що хова
Ще музику глибинної задуми.

Чим заступити ці легкі рядки,
Прозору радість творчого спокою,
Річевість і упевненість руки?

Та вийдеш ти з затишного покою,
І десь на розі, там, де ми берем
До рук газету, в поспісі зімняту,
Тебе розітне лезами сурем
Невблаганна екстаза атентату.